Ἔτος ΙΒ' Ἐν Ἀθήναις 9 Δεκεμβρίου 1899 Ἀριθ. 102

ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Π. Χ. ΔΟΥΛΗΓΕΡΗΣ
ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ 12 ΜΗΝΩΝ
Ἀπὸ τῆς 1 Ἰανουαρίου ἢ 1 Ἰουλίου
Ἐσωτερικοῦ δρ. 6.—Ἐξωτερικοῦ φρ.χρ.8.

ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
ΜΙΧ. Ι. ΓΑΛΑΝΟΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Λέοντος Τολστόη· ποῦ κεῖται ἡ εὐτυχία,κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ Ῥωσσικοῦ ὑπὸ Σ Ἠαρίση.—Ἐπιστολὴ Γ' πρὸς Ὀρθόδοξον χριστιανὴν γυναῖκα.—Εὐαγγελικὸν κήρυγμα Παναρέτου Χ. Δουλιγέρη· τὸ Μέγα Δεῖπνον καὶ ἡ αἰώνιος χαρά.—Καθήκοντα γονέων πρὸς τέκνα, ὑπὸ Φιλαρέτου Γιαννούλη ἀρχιμανδρίτου — Σύλλογος «Ἀναπλάσεως», Τμῆμα Πύργου, ἔκθεσις κτλ.— Ὁ Συντάκτης τῆς «Ἀναπλάσεως» ἐν Πύργῳ· ἡ ἵδρυσις τῆς Σχολῆς τῶν Ἀπόρων. — Ἡ προπαλαιὰ τοῦ Σεβασμ. Ἀρχιεπισκόπου Κορινθίας. — Ἀπόστολος καὶ Εὐαγέλιον.—Κήρυγμα «Ἀναπλάσεως».

ΛΕΟΝΤΟΣ ΤΟΛΣΤΟΗ

ΠΟΥ ΚΕΙΤΑΙ Η ΕΥΤΥΧΙΑ

(Κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ Ῥωσσικοῦ ὑπὸ Σ. Ἠαρίση)

Ὁ Χριστὸς διδάσκει τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἐὰν ἡ ἀλήθεια, ὡς θεωρητικὴ διδασκαλία,εἶνε ἀλήθεια, βεβαίως θὰ εἶνε τοιαύτη καὶ ἐν τῇ πραγματικότητι. Ἐὰν ἡ ζωὴ ἐν τῷ Θεῷ εἶνε ἡ μόνη ἀληθὴς ζωή, μακαρία αὐτὴ καθ' ἑαυτήν, βεβαίως αὕτη θὰ εἶνε ἀληθὴς καὶ μακαρία, καὶ ἐνταῦθα, ἐν τῇ γῇ, κατὰ τὰς ἐνδεχομένας περιστάσεις τῆς ζωῆς. Ἐὰν ἡ ἐνταῦθα ζωὴ δὲν ἐπεκύρωνε τὴν διδασκαλίαν τοῦ Χριστοῦ περὶ ζωῆς, τότε ἡ διδασκαλία αὐτοῦ αὕτη δὲν θὰ ἦτο ἀληθής.

Ὁ Χριστὸς δὲν προσκαλεῖ ἐκ τοῦ καλητέρου πρὸς τὸ χειρότερον, ἀλλὰ τοὐναντίον ἐκ τοῦ χειροτέρου πρὸς τὸ καλητέρον. Οὗτος οἰκτείρει τοὺς ἀνθρώπους, οἵτινες τῷ φαίνονται ὡς διεσκορπισμένα πρόβατα, χανόμενα χωρὶς ποιμένος, καὶ ὑπόσχεται εἰς αὐτοὺς ποιμένα καὶ καλὴν ποίμνην. Οὗτος λέγει, ὅτι οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ θὰ διωχθῶσιν ἕνεκα τῆς διδασκαλίας αὐτοῦ, καὶ ὅτι ὀφείλουσιν,ἵνα μετὰ καρτερίας ὑπομένωσι καὶ ὑποφέρωσι τοὺς διωγμούς. Ἀλλ' Αὐτὸς δὲν λέγει, ὅτι ὅστις τὸν ἀκολούθεῖ θὰ ὑποφέρῃ περισσότερον παρὰ ὅταν ἀκολουθῇ τὴν διδασκαλίαν τοῦ κόσμου· ἀπεναντίας, Αὐτὸς λέγει, ὅτι ἐκεῖνοι, οἵτινες θὰ ἀκολουθῶσι τὴν διδασκαλίαν τοῦ κόσμου, θὰ δυστυχῶσιν, ἐκεῖνοι δέ, οἵτινες θὰ ἀκολουθῶσι τὴν διδασκαλίαν Αὐτοῦ, θὰ εὐτυχῶσιν.

Ὁ Χριστὸς ἀποκαλύπτων τὴν Ἑαυτοῦ διδασκαλίαν λέγει εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ὅτι, ὅταν ἐκπληρώνωσι τὰς ἐντολὰς Αὐτοῦ, ἔστω καὶ μετὰ ξὺ ἄλλων, οἵτινες τὰς ἀθετοῦσι, δὲν θὰ γείνωσι δυστυχέστεροι παρ' ὅ,τι ἦσαν πρότερον, ἀλλὰ τοὐναντίον θὰ εἶνε εὐτυχέστεροι ἐκείνων, οἵτινες τὰς καταπατοῦσιν. Ὁ Χριστὸς λέγει, ὅτι καὶ ὁπόθ' ἁληθῆ ἀνθρωπίνην ἐποψιν εἶνε συμφέρον τὸ νὰ μὴ μεριμνᾷ τις περὶ τῆς ζωῆς τοῦ κόσμου τούτου.

Ὁ Χριστός, τῇ ἀλήθειᾳ, ὑπενθυμίζει ὅτι τοὺς ἀκολουθοῦντας Αὐτὸν ἀναμένουσι διωγμοὶ παρὰ τῶν μὴ ἀκολουθούντων, ἀλλὰ δὲν λέγει, ὅτι οἱ μαθηταὶ θὰ ἀπολέσωσί τι ἐκ τούτου. Τοὐναντίον, Αὐτὸς λέγει, ὅτι οἱ μαθηταὶ Αὐτοῦ θὰ ἔχωσιν ἐνταῦθα, εἰς τοῦτον τὸν κόσμον, χαρὰν περισσοτέραν ἀπὸ ἐκείνους, οἵτινες δὲν εἶνε μαθηταὶ Του.

Ὅτι ὁ Χριστὸς καὶ λέγει καὶ ἐννοεῖ αὐτό, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ὑπάρξῃ ἀμφιβολία· τοῦτο φαίνεται καὶ ἐκ τῆς ἐξηγήσεως τῶν περὶ τούτου λόγων του, καὶ ἐκ τῆς ἐννοίας ὅλης Αὐτοῦ τῆς διδασκαλίας, καὶ ἐκ τῆς ζωῆς Αὐτοῦ, καὶ ἐκ τῆς ζωῆς τῶν μαθητῶν Αὐτοῦ.

Ἀναλύοντες θεωρητικῶς τὸ ζήτημα τίνων ἡ θέσις θὰ εἶνε καλητέρα, τῶν μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ ἢ τῶν μαθητῶν τοῦ κόσμου, ἀδύνατον νὰ μὴ κατιδῶμεν, ὅτι ἡ θέσις τῶν μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ πρέπει νὰ εἶνε καλητέρα, διότι οἱ μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ, ἐπειδὴ κάμνουν εἰς ὅλους τὸ ἀγαθόν, δὲν θὰ ἐξεγείρωσι τὸ μῖσος τῶν ἀνθρώπων. Οἱ μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ, μὴ προξενοῦντες εἰς οὐδένα κακόν, δυνατὸν νὰ διωχθῶσι μόνον ἀπὸ τοὺς κακοὺς ἀνθρώπους· οἱ δὲ μαθηταὶ τοῦ κόσμου θὰ καταδιωχθῶσιν ἀπὸ ὅλους,διότι νόμος τῆς ζωῆς τῶν μαθητῶν τοῦ κόσμου εἶνε νόμος πάλης, τουτέστιν ἀμοιβαίου διωγμοῦ. Τὸ γεγονὸς λοιπὸν τῶν παθημάτων θὰ ἐπέλθῃ καὶ εἰς τοὺς μὲν καὶ εἰς τοὺς δέ, μὲ ταύτην μόνον τὴν διαφοράν, ὅτι οἱ μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ θὰ εἶνε ἕτοιμοι πρὸς τοὺς διωγμούς, οἱ δὲ μαθηταὶ τοῦ κόσμου θὰ καταβάλλωσι πᾶσαν δύναμιν, ἵνα ἀποφύγωσιν αὐτούς, καὶ ὅτι οἱ μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ πάσχοντες θὰ σκέπτωνται, ὅτι τὰ παθήματα αὐτῶν εἶνε ἀναγκαῖα διὰ τὸν κόσμον, ἐνῷ οἱ μαθηταὶ τοῦ κόσμου πάσχοντες θὰ ἀγνοῶσι διατί πάσχουσιν.

Ἐξετάζοντες θεωρητικῶς τὴν θέσιν τῶν μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ εὑρίσκομεν αὐτὴν συμφορωτέραν τῆς τῶν μαθητῶν τοῦ κόσμου.

Ἵνα πεισθῶμεν περὶ τούτου. ἂς ἀναμνησθῶμεν ἕκαστος πάσας τὰς δυσκόλους στιγμὰς τῆς ἡμετέρας ζωῆς, πάντα τὰ σωματικὰ καὶ ψυχικὰ παθήματα, τὰ ὁποῖα ἕκαστος ὑπέφερε καὶ ὑποφέρει, καὶ ἂς ἐρωτήσωμεν ἑαυτούς· ἐν ὀνόματι τίνος ὑπαφέρομεν ὅλα ταῦτα; ἐν ὀνόματι τῆς διδασκαλίας τοῦ κόσμου ἢ ἐν ὀνόματι τῆς διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ; Πᾶς εἰλικρινὴς ἄνθρωπος ἂ; ἐνθυμηθῇ καλῶς τὴν ἑαυτοῦ ζωήν, καὶ θὰ ἴδῃ, ὅτι οὐδέποτε, οὐδ' ἅπαξ ὑπέφερε διὰ τὴν διδασκαλίαν τοῦ Χριστοῦ, ὅτι δ' αἱ περισσότεραι τῶν δυστυχιῶν του προῆλθον μόνον ἐκ τοῦ ὅτι οὗτος, ἐναντίον τῆς κλήσεως αὐτοῦ, ἠκολούθησε τὴν καταδεσμεύουσαν αὐτὸν διδασκαλίαν τοῦ κόσμου.

Εἰς τὴν ἰδικήν μου εὐτυχῆ (ἀπολειστικῶς ὑπὸ κοσμικὴν ἔννοιαν) ζωὴν ἔχω ὑπ' ὄψιν τόσα παθήματα, τὰ ὁποῖα ὑπέφερα ἐν ὀνόματι τῆς διδασκαλίας τοῦ κόσμου, ὅσα θὰ ἤρκουν δι' ἕνα καλὸν μάρτυρα ἐν ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ. Πᾶσαι αἱ βαρύτεραι στιγμαὶ τῆς ζωῆς μου, ἀπὸ τῆς φοιτητικῆς μέθης καὶ πορνείας, μέχρι τῶν μονομαχιῶν, τῶν πολέμων, καὶ μέχρι τοῦ φιλασθένου καὶ τῶν παρὰ φύσιν καί, αὐτὸ τοῦτο, τυραννικῶν συνθηκῶν τῆς ζωῆς, ὑπὸ τὰς ὁποίας τώρα ζῶ, ὅλα ταῦτα εἶνε ἄδοξον μαρτύριον ἐν ὀνόματι τῆς διδασκαλίας τοῦ κόσμου.

Καὶ ὁμιλῶ μόνον περὶ τῆς ἰδικῆς μου ζωῆς, εὐτυχοῦς ὑπὸ κοσμικὴν ἔννοιαν. Ἀλλὰ πόσα δύματα δὲν ὑπέφεραν καὶ δὲν ὑποφέρουσιν ἀκόμη διὰ τὴν διδασκαλίαν τοῦ κόσμου μαρτύρια, τὰ ὁποῖα οὐδὲ νὰ φανταστῶ ἐγὼ δύναμαι!

Ἡμεῖς δὲν βλέπομεν τὴν δυσκολίαν καὶ τὸν κίνδυνον, ὃν φέρει ἡ δουλεία εἰς τὴν διδασκαλίαν τοῦ κόσμου, μόνον διὰ τοῦτο, ὅτι ἡμεῖς θεωροῦμεν ἀναγκαῖον πᾶν ὅ,τι δι' αὐτὴν ὑπομένομεν.

Ἡμεῖς πεποιθαμεν ὅτι, ὅλαι αἱ δυστυχίαι, τὰς ὁποίας ἡμεῖς προξενοῦμεν εἰς ἑαυτούς, εἶνε ἀκαταίτητοι ὅροι τῆς ἡμετέρας ζωῆς, καὶ διὰ τοῦτο δὲν δυνάμεθα νὰ ἐνοήσωμεν, ὅτι ὁ Χριστὸς διδάσκει ἀκριβῶς τοῦτο, τὸ νὰ ἀπαλλαχθῶμεν ἤτοι τῶν δυστυχιῶν ἡμῶν καὶ νὰ ζῶμεν εὐτυχεῖς.

Ἵνα δυνηθῶμεν νὰ κρίνωμεν ποία ζωὴ εἶνε εὐτυχεστέρα, κ.ἑπεί, τοὐλάχιστον διανοητικῶς, νὰ ἀπαλλαχθῶμεν τῆς ψευδοῦς ταύτης παραστάσεως, καὶ ἄνευ προκαταλήψεως νὰ ἐξετάσωμεν ἡμᾶς αὐτοὺς καὶ τὰ περὶ ἡμῶν.

Ἐλθετέ ποτε διὰ μέρους ἐνθα εἶνε συνηθροισμένοι πολλοὶ ἄνθρωποι, ἰδίᾳ τῶν πόλεων, καὶ παρατηρήσατε τὰ ἀποκαμωμένα, περιβεβισμένα καὶ ἀσθενῆ πρόσωπα· κατόπιν ἀναμνησθῆτε τῆς ζωῆς σας καὶ τῆς ζωῆς ἄλλων ἀνθρώπων, τῆς ὁποίας τὰς λεπτομερείας σᾶς ἔτυχε νὰ γνωρίσητε· ἐνθυμηθῆτε ὅλους ἐκείνους τοὺς βιαίους θανάτους, ὅλας ἐκείνας τὰς θανατοποιίας, περὶ τῶν ὁποίων σᾶς ἔτυχε νὰ ἀκούσητε, καὶ ἐρωτήσατε, ἐν ὀνόματι τίνος ὅλα ταῦτα τὰ παθήματα, οἱ θάνατοι καὶ αἱ ἀπελπισίαι αἱ φέρουσαι πρὸς αὐτοκτονίαν; Θὰ ἴδητε, ὅσον παράδοξον καὶ ἂν φαίνηται τοῦτο κατ' ἀρχάς, ὅτι τὰ ἐννέα δέκατα τῶν παθημάτων ὑπεφέρουσιν οἱ ἄνθρωποι ἐν ὀνόματι τῆς διδασκαλίας τοῦ κόσμου, ὅτι ὅλα ταῦτα τὰ βάσανα εἶνε περιττά, καὶ ἠδύναντο νὰ μὴ ὑπάρχουν, ὅτι οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι εἶνε οἰκτροὶ μάρτυρες τῆς διδασκαλίας τοῦ κόσμου!

Κατ' αὐτάς, (φθινόπωρον), μίαν Κυριακὴν βροχερὰν, διέβαινον ἐφ' ἁμάξης διὰ τῆς ἀγορᾶς τῆς ὀνομαζομένης: Πύργος τοῦ Σουχάρεβα: (1) Εἰς ἀπόστασιν τριακοσίων βημάτων ἡ ἅμαξα διετόρασσε τὴν ἀνθρωπίνην ἐκείνην πληθύν, ἥτις ἀμέσως καὶ πάλιν κατελάμβανε τὴν προτέραν θέσιν της.

Ἀπὸ πρωΐας μέχρις ἑσπέρας αὗται αἱ χιλιάδες τῶν ἀνθρώπων, τῶν ὁποίων οἱ πλείονες εἶνε πεινασμένοι καὶ ἡμίγυμνοι, σπρώχνονται ἐδῶ καὶ ἐκεῖ εἰς τὸν βόρβορον ὑβρίζοντες, ἀπατῶντες καὶ μισοῦντες ἀλλήλους. Τὸ αὐτό, βέβαια, συμβαίνει εἰς ὅλας τὰς ἀγορὰς τῆς Μόσχας.

Τὸ ἑσπέρας αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι θὰ συναχθοῦν εἰς τὰ καφενεῖα καὶ καπηλεῖα. Τὴν νύκτα εἰς τὰς γωνίας καὶ τὰς τρώγλας των. Ἡ Κυριακὴ εἶνε ἡ καλητέρα αὐτῶν ἡμέρα. Τὴν Δευτέραν ἀρχίζουν πάλιν τὴν ἀηδῆ αὐτῶν ἐργασίαν ἐντὸς τῶν μολυσματικῶν αὐτῶν τρωγλῶν. Ἀναλογίσθητε τὴν ζωὴν αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων, τὴν θέσιν αὐτῶν ταύτην, τὴν ὁποίαν αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ἐξέλεξαν, ἐν τῇ ὁποίᾳ προσδιώρισαν ἑαυτούς, ἀναλογίσθητε τοὺς ἀδιακόπους μόχθους, τοὺς ὁποίους ἀκουσίως ὑποφέρουσιν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, εἴτε ἄνδρες, εἴτε γυναῖκες, καὶ θὰ ἴδητε, ὅτι αὐτοὶ εἶνε ἐλεεινοὶ μάρτυρες τοῦ βίου.

Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ἐγκατέλιπον οἰκίαν, ἀγρούς, γονεῖς, ἀδελφούς, συνήθως γυναῖκας καὶ τέκνα, ἀπηρνήθησαν τὰ πάντα, ἀκόμη καὶ αὐτὴν τὴν ζωήν των, καὶ ἦλθον εἰς τὴν πόλιν διὰ νὰ ἀποκτήσωσιν ὅ,τι κατὰ τὴν διδασκαλίαν τοῦ κόσμου θεωρεῖται ἀναγκαῖον εἰς ἕκαστον ἐξ αὐτῶν. Καὶ πάντες οὗτοι, — ἵνα μὴ ἀναφέρω τὰς χιλιάδας ἐκείνων τῶν δυστυχῶν ἀνθρώπων, τῶν ἀπολεσάντων τὸ πᾶν καὶ ζώντων μὲ τροφὴν ἀπὸ ἕντερα ζώων καὶ μὲ οἰνόπνευμα εἰς τὰ νυκτερινὰ καταγώγια — πάντες, ἀπὸ τοῦ βιομηχάνου, ἀμαξηλάτου, ραπτρίας, μέχρι τοῦ πλουσίου ἐμπόρου καὶ πολιτικοῦ καὶ τῶν γυναικῶν αὐτῶν, πάντες οὗτοι ζῶσι τὴν βαρυτέραν καὶ ὅλως παρὰ φύσιν ζωήν, πλὴν δὲν ἀπέκτησαν ἐκεῖνο, ὅπερ θεωρεῖται ἀναγκαῖον εἰς αὐτοὺς κατὰ τὴν διδασκαλίαν τοῦ κόσμου.

Ἀναζητήσατε μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων τούτων, ἀπὸ τοῦ πένητος μέχρι τοῦ παμπλούτου, τινά, εἰς τὸν ὁποῖον θὰ ἐπήρκει ὅ,τι θεωρεῖ αὐτὸς ἀναγκαῖον καὶ ἀπόλυτον κατὰ τὴν διδασκαλίαν τοῦ κόσμου· δὲν θὰ εὕρητε οὔτε ἕνα μεταξὺ τῶν χιλίων. Ἕκαστος ἀγωνίζεται πᾶσῃ δυνάμει, ἵνα ἀποκτήσῃ ὅ,τι δὲν εἶνε μὲν ἀναγκαῖον εἰς αὐτόν, ἀλλ' ὅπερ ἀπαιτεῖ ἡ διδασκαλία τοῦ κόσμου, καὶ ἡ στέρησις τοῦ ὁποίου ἀποτελεῖ τὴν δυστυχίαν αὐτοῦ. Καὶ μολὶς ἀποκτήσῃ ὅ,τι ἀπαιτεῖται παρ' αὐτοῦ, ἀμέσως παρουσιάζεται καὶ ἑτέρα ἀπαίτησις, καὶ ἑτέρα, καὶ οὕτω ἄνευ τέλους ἐξακολουθεῖ τὸ Σισύφειον τοῦτο ἔργον, ἡ ὀλεθρία ζωὴ τῶν ἀνθρώπων. Λάβετε ὑπ' ὄψιν τὴν κλίμακα τῆς κοινωνικῆς θέσεως τῶν ἀνθρώπων, τῶν ζώντων μὲ ἐτήσιον μισθοδοσίαν 300 ρουβλίων μέχρι 50 χιλιάδων καὶ ἀπανίως θὰ εὕρητε ἄνθρωπον, ὅστις δὲν εἶνε καταπεπονημένος καὶ ἀφανισμένος ἐκ τῆς ἐργασίας, ἵνα ἀποκτήσῃ 400 ἂν ἐλάμβανε 300, ἢ 500 ἂν ἐλάμβανεν 400, καὶ οὕτω ἄνευ τέλους. Καὶ δὲν ὑπάρχει κανείς, ὅστις λαμβάνων 500, ἑκουσίως θὰ ἔζη τὴν ζωὴν τοῦ λαμβάνοντος 400. Ἂν δὲ καὶ ὑπάρξῃ τις, οὗτος δὲν ἀποβλέπει εἰς τὸ νὰ ἐλαφρύνῃ τὴν ζωήν του, ἀλλ' εἰς τὸ νὰ πλουτίσῃ καὶ ἀποκρύψῃ χρήματα. Ὅλοι εἶνε ἠναγκασμένοι, ἵνα ἔτι καὶ ἔτι ἐπιβαρύνωσι τὴν καὶ οὕτως ἤδη βεβαρυμένην ζωὴν αὐτῶν, καὶ τὴν ψυχὴν αὐτῶν ὅλην παραδώσωσι τῇ διδασκαλίᾳ τοῦ κόσμου. Σήμερον ὁ Α ἀπέκτησεν ὑποδήματα μὲ ἐλαστικά, αὔριον ὡρολόγιον μὲ ἄλυσον, μεθαύριον οἴκημα μὲ πολυέλαιον, κατόπιν τάπητα καὶ βελούδινα ἐνδύματα, κατόπιν ἰδίαν οἰκίαν, ἵππους, εἰκονογραφίας ἐν χρυσοῖς πλαισίοις, κατόπιν — ἀσθενήσας ἐκ τοῦ ὑπὲρ δύναμιν κόπου ἀπέθανεν. Ἕτερος ἐξακολουθεῖ τὴν ἰδίαν ἐργασίαν, καὶ οὕτω παραδίδει τὴν ψυχὴν εἰς τὸν ἴδιον Μολόχ, οὕτως ἀποθνήσκει καὶ οὕτως ἐπίσης ἀγνοεῖ, διατί πράττει ὅλα αὐτά.

(ἀκολουθεῖ)

1) Ἀγορὰ ἐν Μόσχᾳ.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ Γ'

ΠΡΟΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ

Πρὶν ἀναλάβω τὸ νῆμα τῶν ἀποδείξεων περὶ τῆς ὑπάρξεως τοῦ Θεοῦ, θεωρῶ πρόσφορον, κυρία, νὰ δώσω ὁρισμὸν ὀλίγον ἐκτεταμένον περὶ τοῦ ἀξιολατρεύτου τούτου ὄντος, ἐξαγόμενον ἐξ ὅσων ἤδη εἶπον εἰς τὴν προηγουμένην ἐπιστολήν.

Συλλογιζόμενοι ὅτι τὰ πάντα ἔχουσι τὴν αἰτίαν των, κατανοοῦμεν ὅτι ὁ κόσμος κατ' ἀνάγκην ἔχει τὴν αἰτίαν τῆς ὑπάρξεώς του, τὴν ὁποίαν Θεὸν ὀνομάζομεν ἢ πρώτην αἰτίαν. Κρίνοντες δὲ περὶ τῶν τελειοτήτων τῆς πρώτης ταύτης αἰτίας ἐκ τῶν ποιημάτων αὐτῆς, συμπεραίνομεν ὅτι ὁ Δημιουργὸς συνενώνει ἐν αὐτῷ ἀναγκαίως πάσας τὰς δυνατὰς τελειότητας, καὶ λέγομεν ὅτι ὁ Θεὸς εἶνε ὂν ὑπέρτατον, διανοητικὸν καὶ τέλειον. Θεωροῦντες ὅτι ὁ κόσμος εἶνε κατ' ἀνάγκην ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ δημιουργήσαντος αὐτόν, ἀναγνωρίζομεν ἐν τῷ Θεῷ Κύριον προσκυνούμενον τοῦ ἰδίου ἔργου, κατέρα προνοοῦντα περὶ τῶν τέκνων του, καὶ λέγομεν ὅτι ὁ Θεὸς εἶνε τὸ Ὄν, ὅπερ κυβερνᾷ καὶ διέπει τὰ πάντα ὡς ἀπόλυτος Κύριος, ἐξ οὗ ἐξαρτῶνται τὰ πάντα, καὶ εἰς Ὃ πρέπει ν' ἀποδίδωμεν τὴν αἰτίαν τῆς ὑπάρξεώς μας. Ἐὰν ἐξετάσωμεν ἔπειτα ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶνε ὂν ἐλεύθερον καὶ ἠθικόν, θὰ ἐξαγάγωμεν ἐκ τῆς ἐξετάσεως ταύτης νέαν ἀπόδειξιν τῆς ὑπάρξεως τοῦ Θεοῦ. Ἀπόδειξιν, τὴν ὁποίαν θὰ προσπαθήσω, κυρία, νὰ ἐγχαράξω ἐν τῇ καρδίᾳ ὑμῶν· διότι ἐνταῦθα καὶ μόνον, ἐν ἡμῖν αὐτοῖς καὶ ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ φύσει, θὰ ζητήσω τὰς ἀποδείξεις τῆς ἐλευθερίας ταύτης.

Ὀλίγαι εἶνε αἱ στιγμαὶ καθ' ἃς καλεῖσθε, κυρία, νὰ κάμητε ἐκλογὴν μεταξὺ πολλῶν καταστάσεων καὶ ἐνεργειῶν, καὶ ἑπομένως ἐκ τῆς ἐκλογῆς ταύτης θὰ παρουσιασθῆτε ἢ θὰ ἀπορρίψητε αὐτάς. Λοιπὸν εἶσθε ἐλευθέρα. Ἀλλὰ ἄκανθα σᾶς πληγώνει καθ' ὁδόν· διατί δὲν τιμωρεῖτε αὐτήν; διότι γνωρίζετε βεβαίως ὅτι αὕτη δὲν ἔχει οὔτε τὴν θέλησιν νὰ σᾶς βλάψῃ, οὔτε τὴν δύναμιν νὰ σκεφθῇ περὶ τούτου. Ἐν ὅμως ἐκ τῶν τέκνων σας ἀπειθεῖ καὶ παρακούει· διατί τιμωρεῖτε αὐτό; διότι γνωρίζετε ὅτι εἶνε ἐλεύθερον, καὶ ἑπομένως κύριον νὰ μὴ γείνῃ ἔνοχον τῆς ἀπειθείας καὶ παρακοῆς του. Λοιπὸν παραδέχεσθε ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶνε ὑπεύθυνος διὰ τὴν καλὴν ἢ κακὴν πρᾶξίν του· διότι ἕκαστος ἐκ τῶν ἰδίων ἔργων ἢ δοξασθήσεται ἢ αἰσχυνθήσεται. Ὅ,τι δὲ ὑμεῖς ποιεῖτε, τοῦτο ποιεῖ καὶ ὁ Θεὸς ἐν ὁμοίᾳ περιπτώσει. Ὅθεν ματαίως φρονεῖ ὅτι εἴμεθα μόνον ὕλη, ἐν ᾧ ἀπονέμει τιμωρίας ἢ ἀμοιβὰς εἰς τὰ τέκνα του διὰ τὸ καλὸν ἢ τὸ κακόν, τὸ ὁποῖον ἔπραξαν· φρονεῖ ὅτι ταῦτα εἶνε ἁπλαῖ μηχαναί, αἰσθάνεται ὅμως ὅτι εἶνε ὄντα ἐλεύθερα.

Παραδέχεσθε ὅτι ὑπάρχουσι νόμοι τῆς ἠθικῆς, διακρίνετε τὸ δίκαιον τοῦ ἀδίκου· παραδέχεσθε λοιπὸν ἐπίσης ὅτι ὑπάρχει ἐν ὑμῖν ὃν ἠθικόν, ὅπερ λαμβάνει τὸν νόμον του ἐξ ὄντος ὑπερτάτου, καὶ αἰσθάνεσθε ὅτι ὁ νόμος οὗτος ἐπικρέμαται ἐφ' ὑμᾶς, καὶ ὅτι εἰς ἐπιτηρητής, ἐνεργὸς καὶ ἀλάφθορος, σᾶς εἰδοποιεῖ ἀδιαλείπτως, ὅπως μὴ παραβαίνητε αὐτόν. Ἡ γνωστοποίησις αὕτη εἶνε ἡ λεγομένη φωνὴ τῆς συνειδήσεως. Ἂς θεωρήσωμεν λοιπὸν τί μᾶς λέγει αὕτη.

1. Ἐν πρώτοις μᾶς ἀναγγέλει, ὅπως μηδὲν κακὸν ποιῶμεν· ἐπειδὴ δὲ οὐδεὶς ἀναμάρτητος, ἐὰν ἀνακαλέσητε ἐν τῇ μνήμῃ σας, κυρία, περίστασιν, καθ' ἣν προτίθεσθε νὰ πράξητε πρᾶξιν ἐναντίαν εἰς τὸν θεῖον νόμον, εὐθὺς δοκιμάζετε ἐν ὑμῖν ἀντίστασιν. Πόθεν προέρχεται τοῦτο; ὅταν προχωρῆτε μὲ ἀπόφασιν εἰς τὰ ἐμπρός, ὅπως; μεταβῆτε εἴς τι μέρος, ἐὰν συγχρόνως αἰσθάνησθε δύναμιν βιάζουσαν νὰ ὑποχωρήσητε, τότε ὑμεῖς οὐδόλως ἀμφιβάλλετε ὅτι οὐδὲν ὑπάρχει ὅτισθεν ὑμῶν ἐναντιούμενον εἰς τὴν θέλησίν σας. Ἐπίσης, ὅταν αἰσθάνησθε ἐν ὑμῖν δύο ἐναντία θελήματα, φανερὸν ὅτι ἓν ἐκ τῶν δύο δὲν εἶνε ἰδικόν σας· διότι ἀδύνατον νὰ θέλητε συγχρόνως καὶ νὰ μὴ θέλητε πρᾶξιν, τὴν ὁποίαν ἐπιδοκιμάζετε. Φανερὸν λοιπὸν ὅτι ὑπάρχει ὁ ἐπιτηρῶν τὴν διαγωγήν σας, ἀνακαλῶν μετ' ἰσχύος εἰς τὸν νόμον τοῦ καθήκοντος, ὅταν θέλητε νὰ ἀπομακρυνθῆτε ἀπ' αὐτοῦ, καὶ ἐντεῦθεν γεννᾶται πάλιν μὴ δυναμένη νὰ ἀποδοθῇ εἰς ἀστασίαν τοῦ ὑμετέρου πνεύματος περὶ τῆς λαμβανομένης ἀποφάσεως, καθ' ὅσον ἡ πάλη αὕτη γίνεται ἐπαισθητὴ ἀφ' οὗ ἐλάβετε σταθερὰν καὶ ὁριστικὴν ἀπόφασιν. Ἐὰν, χωρὶς νὰ ἐννοήσωσι τὰ τέκνα σας, παρατηρήσητε κανὲν ἐξ αὐτῶν, μέλλον νὰ πράξῃ πρᾶξιν κακήν, ὑμεῖς βεβαίως δὲν θὰ λείψητε ἐκ καθήκοντος νὰ ἐμποιήσητε εἰς αὐτὸ φόβον σωτήριον, προσκαλοῦσα τοῦτο, ἂν καὶ δὲν σᾶς βλέπῃ ἔμπροσθέν του· εὐθὺς ἅμα ἀκούσῃ τὸ τέκνον τῆς φωνῆς θὰ πεισθῇ ὅτι οἱ ἦχοι οἱ προσβαλόντες τὰ ὦτα αὐτοῦ ἐξῆλθον ἐκ τοῦ στόματος ὑμῶν, θὰ γνωρίσῃ ἀμέσως ὅτι βλέπετε αὐτό. Διατί λοιπόν, κυρία, θέλομεν παραγνωρίσει τὴν φωνὴν τοῦ ἐπιτηροῦντος ὑμᾶς Θεοῦ, ὅταν γίνηται ἀκουστὴ ἡ φωνὴ αὐτοῦ ζωηρὰ ἐν τῇ

καρδίᾳ ἡμῶν, καὶ ὅταν ἀνθίσταται ἀπ' εὐθείας εἰς τὴν θλῖψιν ἡμῶν;

2. Ἐπράξατε τὸ κακόν, περιφρονήσασα τὴν ὁποίαν ἐλάβετε εἰδοποίησιν; Μάτην διαντίθεσθε νὰ δικαιολογηθῆτε μᾶλλον, ἢ νὰ καταδικασθῆτε. Μάτην ἐλπίζετε νὰ λάβητε ἀμοιβὴν διὰ τὸ ἁμάρτημα, τὸ ὁποῖον ἐπράξατε κατὰ παράβασιν τοῦ θείου Νόμου. Ἡ συνείδησις ἐν τούτοις σᾶς πληροφορεῖ ὅτι ὑπάρχει ποινὴ ὡρισμένη δι' αὐτὸ ὅ,τι δὲ ἀληθεύει περὶ τοῦ γνωστοποιοῦντος ἡμᾶς ἐπιτηρητοῦ, ἀληθεύει, κυρία, καὶ περὶ τοῦ καταδικάζοντος καὶ τιμωροῦντος ἡμᾶς Κριτοῦ· ἡμεῖς δὲν βλέπομεν αὐτὸν ἀλλὰ τὸν αἰσθανόμεθα. Πῶς λοιπὸν δυνάμεθα νὰ ἀρνηθῶμεν τὴν παρουσίαν αὐτοῦ, πῶς νὰ ἀμφιβάλλωμεν περὶ τῆς ἐπιδοκιμασίας του; τὸ ἐσωτερικὸν τῆς καρδίας, ἐν ᾧ ἁμάρτημά τι φαίνεται κεκρυμμένον, δὲν ἀπαλλάσσει τὸν ἄνθρωπον τοῦ ἐλέγχου τῆς συνειδήσεως. Διὰ τοῦτο ὁ φόβος τοῦ θανάτου ἐν παντὶ καιρῷ καὶ τόπῳ ὑπῆρξεν ὁ τρόμος τῶν πονηρῶν ἐκείνων, τῶν ὁποίων ἡ συνείδησις εἶνε ὁ κατατρώγων σκώληξ τὴν καρδίαν, ἡ πληγὴ ἡ καταφλογίζουσα αὐτήν. (ἀκολουθεῖ)

ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ
ΠΑΝΑΡΕΤΟΥ Χ. ΔΟΥΛΗΓΕΡΗ

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΕΙΠΝΟΝ ΚΑΙ Η ΑΙΩΝΙΟΣ ΧΑΡΑ

Ἀγαπητοὶ ἀναγνῶσται,

Αἱ τράπεζαι καὶ τὰ δεῖπνα, εἰς τὰ ὁποῖα παρακάθηνται πολλοὶ οἰκεῖοι καὶ φίλοι, συνοδεύονται πάντοτε ἀπὸ ἓν ἐνδόμυχον συναίσθημα φαιδρότητος καὶ χαρᾶς, τὴν ὁποίαν αἰσθάνονται αἱ ψυχαὶ ἐπὶ τῇ συναντήσει προσφιλῶν προσώπων ταυτιζομένων ἐν τοῖς πλείστοις σημείοις ὡς πρὸς τὰς παραστάσεις καὶ τὰ συναισθήματα.

Διὰ τὴν εἰρημένην δὲ αἰτίαν ἡ χαρὰ κορυφοῦται ὅταν οἱ ὁμοτράπεζοι δὲν συνδέωνται μόνον δι' ἁπλῆς γνωριμίας, ἀλλ' ὑπάρχῃ μεταξὺ αὐτῶν οἰκειότης καὶ πλήρης ἁρμονίωσις καὶ ταυτότης παραστάσεων, αἰσθημάτων καὶ φρονημάτων.

Τὰ αἰσθητὰ πράγματα πρέπει νὰ γνωρίζωμεν ὅτι εἶνε εἰκόνες καὶ ὁδηγοὶ πρὸς κατανόησιν τῶν πνευματικῶν καὶ ἀφθάρτων ἀντικειμένων. Τὰ ἐπὶ τῆς γῆς δεῖπνα καὶ αἱ κατὰ ταῦτα αὐτὰ διαχύσεις ὑπενθυμίζουσιν εἰς ἡμᾶς τὸν «Μέγαν δεῖπνον» καὶ τὴν αἰώνιον χαράν, ἡ ὁποία τὸν συνοδεύει. Ἡ καθημερινὴ σωματικὴ τροφὴ καὶ ἡ ἐκ ταύτης εὐχαριστησις εἰκονίζει τὴν πνευματικὴν καὶ οὐράνιον τέρψιν καὶ τροφήν, τῆς ὁποίας ἡ ἀναμνησις καὶ ὁ πόθος καθιστᾷ τὸν ἄνθρωπον κρείττονα σωματικῶν ἀπολαύσεων, ἐγκρατέστερον καὶ πνευματικώτερον.

Περὶ τῆς τοιαύτης ἑστιάσεως, περὶ τοῦ ἀτελευτήτου αὐτοῦ λόγου «Μέγας δεῖπνος» πραγματεύεται, ἀγαπηταὶ ἀναγνῶσται, παραβολικῶς τὸ κατὰ Λουκᾶν Εὐαγγέλιον τῆς ια' Κυριακῆς.

Ὁ Θεὸς Πατήρ, τὸν ὁποῖον κατὰ συνθήκην τοῦ παραβολικοῦ λόγου, ὁμοιάζει «ἀνθρώπῳ», «ἐποίησε δεῖπνον μέγα», ἤτοι ἤοιξεν ἐξ ἀπείρου ἀγαθότητος τὰ σπλάγχνα τῶν οἰκτιρμῶν αὐτοῦ, ὅπως συγχωρήσῃ τὸν ἄνθρωπον καὶ ἐπαναγάγῃ αὐτὸν εἰς τὴν προτέραν μακαριότητα διὰ τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Λόγου αὐτοῦ «καὶ ἀπέστειλε τὸν δοῦλον αὐτοῦ», τὸν λαβόντα δηλαδὴ μορφὴν δούλου συνάναρχον αὐτοῦ Υἱόν, ὅπως προσκαλέσῃ τοὺς προσκεκλημένους, πρῶτον τοὺς Ἰουδαίους καὶ κατόπιν πάντα τὰ ἔθνη εἰς τὸ «Μέγα δεῖπνον», εἰς τὸ μέγα τῆς εὐσεβείας μυστήριον, εἰς τὴν πρὸς αὐτὸν πίστιν, «Ἔρχεσθε, λέγει, ὅτι ἤδη ἕτοιμά ἐστι πάντα», δηλονότι σᾶς περιμένει υἱοθεσία καὶ κληρονομία τῆς αἰωνίου ζωῆς, ἀφοῦ ἀφεθῶσιν αἱ ἁμαρτίαι σας, ὁφοῦ γένωνται οἱ ψυχαί σας τόπος καθαρὸς καὶ ἅγιος πρὸς ἐνοίκησιν τῆς χάριτος τοῦ Παναγίου Πνεύματος.

Αὐτοὶ ὅμως οἱ πρῶτοι κληθέντες, οἱ Ἰουδαῖοι ἄρχοντες καὶ λοιποὶ πρεσβύτεροι τοῦ λαοῦ προφασιζόμενοι «προφάσεις ἐν ἁμαρτίαις», παρῃτήθησαν τῆς προσκλήσεως, δὲν ἐγεύθησαν τοῦ δείπνου, δὲν προσῆλθον εἰς τὴν χριστιανικὴν πίστιν, προσῆλθον ὅμως πολλοὶ ἐκ τοῦ λαοῦ πτωχοὶ καὶ ἀνάπηροι καὶ χωλοὶ καὶ τυφλοί, ἄσημοι σωματικῶς, τῶν ὁποίων οἱ ψυχαὶ ἦσαν ἀπηλλαγμέναι φθόνου καὶ παθῶν, δι' ὧν ἦταν μεσταὶ αἱ ψυχαὶ τῶν πονηρῶν Γραμματέων καὶ Φαρισαίων καὶ λοιπῶν Νομοδιδασκάλων τῶν Ἑβραίων.

Μετὰ ταῦτα δὲ προπεκλήθησαν καὶ προσῆλθον εἰς τὸ «Μέγα δεῖπνον», εἰς τὴν εἰς Χριστὸν θείαν πίστιν πάντα τὰ ἔθνη τὰ ἄπιστα καὶ ψευδόθρησκα, τὰ ἔθνη τὰ εἰδωλολατρικά, ἄνθρωποι οἱ γυμνοὶ πάσης θεογνωσίας, οἱ κεχωρισμένοι καὶ μακρὰν τοῦ Θεοῦ καὶ πάσης ἀρετῆς εὑρισκόμενοι, οἱ ἠθικῶς κατοικοῦντες, ὡς λέγει τὸ Εὐαγγέλιον «εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ τοὺς φραγμούς», τοὺς ὁποίους ὁ Κύριος ἠνάγκασεν εἰσελθεῖν, δηλονότι κατέπεισε διὰ τῆς οὐρανοπέμπτου διδασκαλίας καὶ τῶν ὑπερφυῶν αὐτοῦ θαυμάτων, «ἵνα γεμισθῇ, λέγει, ὁ οἶκός μου», τοῦθ' ὅπερ ἐμφαίνει τὴν ἄπειρον εὐσπλαγχνίαν καὶ φιλανθρωπίαν τοῦ Θεοῦ.

Ἐπάγεται δὲ ἐν τέλει τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον τὴν ὄκραν τοῦ Θεοῦ δικαιοσύνην καὶ ἀποδοκιμασίαν κατὰ τῶν πρώτων κληθέντων καὶ ἀνοξίων ἀποδεχθέντων νὰ γίνωσι κοινωνοὶ τῆς Πίστεως καὶ τῶν Μυστηρίων αὐτοῦ τῶν πονηρῶν Ἰουδαίων. «Λέγω γὰρ ὑμῖν, λέγει, ὅτι οὐδεὶς τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων τῶν κεκλημένων γεύσεταί μου τοῦ δείπνου».

Ἡ εἰρημένη παροβολὴ τελειοῦται προσθέτει ὅτι πολλοὶ εἰσὶν οἱ κλητοί, ὀλίγοι δὲ οἱ ἐκλεκτοί, δηλ. βεβαίως, ἐκτὸς τῶν Ἰουδαίων, οἵτινες προπεκλήθησαν εἰς τὴν πίστιν διὰ τῶν σαφεστάτων μαρτυριῶν τῶν θεοπνεύστων Προφητῶν καὶ διὰ τῆς ἐν μέσῳ αὐτῶν Παρουσίας καὶ τῶν ὑπερφυῶν θαυμάτων τοῦ Θεανθρώπου Σωτῆρος, εἴμεθα προσκεκλημένοι εἰς τὴν Πίστιν καὶ ἡμεῖς καὶ πάντες οἱ ἀκούσαντες περὶ Χριστοῦ ἄνθρωποι, ἐκ τῶν ὁποίων, ἄλλοι μὲν κατὰ τύπους ὄντες Χριστιανοί, εἶνε μόνον κλητοί, οὐχὶ δὲ καὶ ἐκλεκτοί, μὴ νοήσαντες κατὰ βάθος τὸ τῆς εὐσεβείας μέγα μυστήριον, μηδὲ προσερχόμενοι καθολοκληρίᾳ ἢ προσερχόμενοι ἀναξίως εἰς τὸ μέγα Δεῖπνον τῆς θείας Κοινωνίας, εἰς τὸ ὁποῖον προκαλεῖ ἡμᾶς ἡ ἐκκλησία.

Ἄλλοι δὲ εὑρισκόμενοι εἰσέτι εἰς τὸ πλότος καὶ τὸ ὀλίθημα τῆς παντελοῦς ἀπιστίας καὶ ἀσεβείας ἀγωνίζονται ὑπολον καὶ ἐπονείδιστον ἀγῶνα κατὰ τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς πανακηράτου αὐτοῦ πίστεως.

Αἰτία δὲ τῆς νεκρᾶς καὶ ἀνωφελοῦς πίστεως τῶν πρώτων καὶ τῆς ἀσεβείας καὶ ἀπιστίας τῶν δευτέρων εἶναι ἀφ' ἑνὸς τὸ εἰς τοὺς ἠθικῶς ἀμαθεῖς ἐκ πρώτης ὄψεως φαινόμενον στενὸν καὶ πεθλιμμένον τῆς ὁδοῦ τῆς ἀρετῆς, ἥτις ὅμως ἀσφαλῶς ἄγει ἡμᾶς εἰς τὴν ὄντως χαρὰν καὶ τὴν παντελῆ εὐδαιμονίαν, καὶ ἀφ' ἑτέρου τὸ φαινόμενον πλατὺ καὶ εὐρύχωρον τῆς ὁδοῦ τῆς ἀπωλείας, ἥτις ὅμως ἀσφαλῶς ἄγει εἰς λύπας, θλῖψεις, καὶ στενοχωρίας, αἵτινες ὁδηγοῦσι εἰς τὴν φθορὰν, εἰς τὰς αὐτοκτονίας καὶ τὸν ψυχικὸν ὄλεθρον.

Κατὰ τὴν Ἐλεγγαλικὴν Παραβολὴν, ἀγαπητοὶ ἀναγνῶσται, ἕνεκα τριῶν λόγων, τριῶν προσβολῶν, δὲν βλέπουσιν οἱ ἡμέτεροι ὀφθαλμοὶ τὰς ψηλαφητὰς ταύτας ἀληθείας καὶ τὰ ὦτα ἡμῶν δὲν ἀκούουσιν, ἀλλὰ παρεκτρεπόμεθα ἀθέσμως τῆς θείας προσκλήσεως, οὗτοι δὲ εἰσιν ἡ φιλοκτημοσύνη, τὸ φιλήδονον καὶ τὸ φιλόσαρκον τῶν ἀσθενικῶν ἀνθρώπων.

Καὶ ἤρξαντο, λέγει, οἱ προσκληθέντες εἰς τὸ μέγα δεῖπνον τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς σωτηρίας, ἀπὸ μιᾶς παραιτεῖσθαι πάντες. Ὁ πρῶτος εἶπεν αὐτῷ· Ἀγρὸν ἠγόρασα, καὶ ἔχω ἀνάγκην ἐξελθεῖν καὶ ἰδεῖν αὐτόν· ἐρωτῶ σε, ἔχε με παρῃτημένον. Καὶ ἕτερος εἶπε· Ζεύγη βοῶν ἠγόρασα πέντε, καὶ πορεύομαι δοκιμάσαι αὐτά· ἐρωτῶ σε, ἔχε με παρῃτημένον. Καὶ ἕτερος εἶπε· γυναῖκα ἔγημα, καὶ διὰ τοῦτο οὐ δύναμαι ἐλθεῖν».

Διὰ τοῦ «ἀγρὸν ἠγόρασα» νοεῖται ἡ δίψα τοῦ πλουτεῖν καὶ πᾶσα ὑπόθεσις κοσμικῆς ματαιότητος. Διὰ τοῦ «Ζεύγη βοῶν ἠγόρασα πέντε» νοεῖται ἡ δύναμις καὶ ἡ κυριαρχία τῶν πέντε αἰσθήσεων, διὰ τῶν ποικίλων αὐτῶν ἡδονῶν, εἰς τὰς ὁποίας οἱ φιλήδονοι ἄνθρωποι εἶναι δοῦλοι στεροῦμενοι θελήσεως καὶ φρονήματος. Διὰ τοῦ «Γυναῖκα ἔγημα καὶ διὰ τοῦτο οὐ δύναμαι ἐλθεῖν» νοεῖται τὸ κράτος καὶ ἡ δεσποτεία, τὴν ὁποίαν ἔχουσι τὰ σαρκικὰ ἁμαρτήματα ἐπὶ τοῦ ἐπιρρεποῦς εἰς τὰ τοιαῦτα ἀνθρώπου.

Οἱ θέλοντες νὰ περιστείλωσι τὰς τάσεις καὶ τὰ πάθη ταῦτα διὰ τῆς φρονήσεως καὶ τῆς εἰλικρινοῦς μετανοίας, εἰς τὴν ὁποίαν προσκαλεῖ αὐτοὺς ἡ εὐαγγελικὴ φωνὴ, ὁ ὀρθὸς λόγος καὶ τὸ καλῶς νοούμενον ἠθικὸν καὶ σωματικὸν συμφέρον, ἄς πεισθῶσιν ἐκ προτέρου ὅτι ἡ νίκη των θὰ ἦναι διάλυσις τοῦ περιβάλλοντος τὸν νοῦν καὶ τὴν ψυχὴν αὐτῶν σκότους, καὶ ὅτι ἀπαλλαττόμενοι τῶν τριῶν τούτων δεσποτῶν θὰ ἀνακύψωσι καὶ θὰ φωτισθῶσιν ἀμέσως ὑπὸ τοῦ ἀνεσπέρου φωτὸς καὶ ἀπὸ ἀφεθῶν ὀλιστῶν θὰ γίνωσιν εὐσεβεῖς καὶ πνευματικοί, ἀπὸ χριστιανῶν κατὰ τύπους χριστιανοὶ ἐν ἐπιγνώσει καὶ κατ' οὐσίαν, ἀπὸ λιμωττόντων πνευματικῶν ἄρτων ἀμέσως θέλουσι γείνῃ ἑστιάτορες τοῦ Μεγάλου Δείπνου καὶ τῆς διαρκοῦς καὶ αἰωνίου χαρᾶς, τὰ ὁποῖα δωρεῖται τοῖς πιστοῖς αὐτοῦ λάτραις ὁ Σωτήρ.

ΚΛΟΗΚΟΝΤΑ ΓΟΝΕΩΝ ΠΡΟΣ ΤΕΚΝΑ

«Οἱ γονεῖς ἐκτρέφετε τὰ τέκνα ὑμῶν ἐν παιδείᾳ καὶ νουθεσίᾳ Κυρίου» Ἐφ. 6, 4.

Θωρίζομεν, ἀγαπητοί, ὅτι οἷοι οἱ ἀνώτεροι, τοιοῦτοι καὶ οἱ ὑποδεέστεροι· οἷος ὁ ἱερὸς κλῆρος, τοιοῦτον καὶ τὸ εὐσεβὲς χριστεπώνυμον τοῦ Κυρίου πλήρωμα· οἷοι οἱ διδάσκαλοι, τοιοῦτοι καὶ οἱ μαθηταί· καὶ τέλος οἷοι οἱ γονεῖς τοιοῦτα καὶ τὰ τέκνα αὐτῶν· καὶ ὅτι οὕτως ἔχει, οὐχὶ ἄλλως, αὐτὸ τὸ ἀψευδὲς καὶ ἀλάθητον τοῦ Θεοῦ στόμα, ἡ Ἁγία Γραφὴ βεβαιοῖ, ἀναφέρουσα πλεῖστα ὅσα περὶ τούτου παραδείγματα· λέγει ὅτι, ὅταν ἐβασίλευεν ἐν τῷ Ἰσραὴλ ὁ Μανασσῆς, ἤτοι ὁ Ἰσραηλιτικὸς λαὸς ἦτο ἀσεβής, ἄθεος καὶ διεφθαρμένος· καὶ ὅταν ὁ Ἀχαὰβ ἐψεύδετο, ἅπας ὁ λαὸς ἐκεῖνος τοῦ Ἰσραὴλ ἐπληροῦτο ψεύδους, ἀπάτης καὶ ψευδοπροφητῶν· καὶ ὅταν πάλιν ἄλλοι ἐκράτουν πολλὰς ἄλλας ἀνομίας καὶ ἀσεβείας, ὁ λαὸς ἠκολούθει τοῖς ἴχνεσιν αὐτῶν· ἐνῷ, τοὐναντίον, ὅταν οἱ ἀνώτεροι ἦσαν δίκαιοι, ἐνάρετοι, εὐσεβεῖς καὶ τίμιοι, τότε καὶ οἱ ὑποδεέστεροι αὐτῶν κατέχονται καὶ πληροῦνται ἐκ τῶν αὐτῶν καλῶν καὶ ἐναρέτων ἰδιοτήτων τῶν ἀρχόντων αὐτῶν. Καὶ καθὼς ὁ Ὅλος, ὁ μέγας Ἀρχιερεὺς τῶν Ἰσραηλιτῶν, ἦτο ἀνὴρ δίκαιος, εὐσεβὴς καὶ πλήρης φόβου Θεοῦ, οὕτω καὶ οἱ κάτοικοι τῆς Ἱερουσαλὴμ οὐ μόνον ἐπεμελοῦντο νὰ λατρεύωσι τὸν Θεόν, νὰ τιμῶσι καὶ ἀγαπῶσι τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους καὶ νὰ φυλάττωσι τὸν Θεῖον νόμον, ἀλλὰ καὶ ἐκέφευγον τὴν ἁμαρτίαν, τὴν ἀδικίαν, τὸ ψεῦδος καὶ τὴν ἀπάτην· καὶ ὡς αὐτὸς ὁ τοῦ Εὐαγγελίου ἑκατόνταρχος Κορνήλιος, ἦτο εὐσεβὴς καὶ θεοσεβούμενος, οὕτω καὶ ἅπασα ἡ οἰκογένεια αὐτοῦ ἠκολούθει τοῖς ἴχνεσιν αὐτοῦ, ἐξασκοῦσα καὶ αὐτή, ὡς αὐτός, τὴν εὐσέβειαν, τὴν ἐλεημοσύνην, καὶ ὅλας τὰς ἄλλας αὐτοῦ ἀρετάς.

Ἀλλὰ τώρα δὲν προτίθεμαι νὰ πραγματευθῶ περὶ ὅλων αὐτῶν τῶν πραγμάτων, ἀλλὰ θὰ ἐνασχοληθῶ μόνον περὶ τὴν ἐν παιδείᾳ καὶ νουθεσίᾳ Κυρίου ἀνατροφὴν τῶν τέκνων.

Πατέρες καὶ μητέρες! Ἐὰν θέλητε νὰ ἀναθρέψητε τὰ τέκνα ὑμῶν εἰς τὴν ἀρετὴν, εἰς τὴν εὐσέβειαν καὶ εἰς τὴν ἄλλην πολλαπλῆν χρηστότητα καὶ ἀγωγὴν, δέον νὰ φρήσθε ὑμεῖς αὐτοὶ οὕτως, ὥστε τὰ τέκνα ὑμῶν νὰ εὕρωσιν ἐν ὑμῖν τοῖς γονεῦσιν αὐτῶν τὸ παράδειγμα τῆς ἀρετῆς, τῆς εὐσεβείας, τῆς ἀγαθότητος καὶ τῆς φιλανθρωπίας, τὸ ὁποῖον ὀφείλουσιν ἐν τῷ βίῳ αὐτῶν νὰ ἀκολουθήσωσι. Μόνον τὰ χριστιανικὰ ὑμῶν παραδείγματα καὶ ἡ ἐνάρετος καὶ εὐσεβὴς ὑμῶν πολιτεία καὶ διαγωγὴ θὰ διδάξωσιν αὐτὰ νὰ πράττωσι καὶ ἐκτελῶσιν ὅ,τι καλὸν ὑμεῖς πράττετε καὶ ἐκτελεῖτε.

Γονεῖς! δὲν ὑπάρχει οὐδὲν ἄλλο πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἐξασκεῖ τοσαύτην ἰσχυρὰν ἐντύπωσιν ἐπὶ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ πνεύματος τῶν παίδων ὅσον τὸ καλὸν ἢ τὸ κακὸν παράδειγμα τῶν γονέων· τὸ παράδειγμα ὑμῶν εἶνε ἰσχυρότερον τῶν λόγων καὶ τῶν ἐπιτιμημένων συμβουλῶν ὑμῶν· τὸ παράδειγμα ὑμῶν εἶνε δραστικώτερον καὶ καταλληλότερον ἐξ ὅλων τῶν ἄλλων μέσων, ἅτινα δύνασθε νὰ μεταχειρίζησθε διὰ τὴν καλὴν καὶ εὐσεβῆ τῶν τέκνων ὑμῶν ἀνατροφὴν καὶ ἀγωγὴν, καὶ μάλιστα ἐν τῇ ἁπαλῇ καὶ τρυφερᾷ αὐτῶν ἡλικίᾳ· ἐπειδὴ τὰ μικρὰ παιδία φύσει κλίνουσι πρὸς μίμησιν καὶ εὐχαρίστως ποιοῦσιν ὅ,τι βλέπουσι νὰ ποιῶσιν οἱ ἄλλοι, καὶ κυρίως οἱ γονεῖς αὐτῶν. Ὅσον λησμονοῦσι τὰς συμβουλὰς καὶ τοὺς λόγους τῶν γονέων, τόσον διατηροῦσι ζωηρῶς τὸ παράδειγμα

αὐτῶν, τὸ ὁποῖον μένει ἐγκεχαραγμένον ὡς ἡ σφραγὶς ἐπὶ τοῦ κηροῦ, εἰς τε τὸ πνεῦμα καὶ τὴν ψυχὴν αὐτῶν· καὶ ἕνεκα τούτου πολὺ εὐκόλως καὶ εὐχαρίστως συμμορφοῦνται καὶ διατηροῦσιν αὐτά· τὰ μικρὰ παιδία, ὡς λέγει τις, ὁμοιάζουσι πρὸς χωματένια ἀγγεῖα, ἐκ τῶν ὁποίων τινὰ εἶναι ὡραῖα καὶ κομψά, ἄλλα δὲ πάλιν εἶναι ἄσχημα, χονδροειδῆ καὶ κακῶς κατεσκευασμένα· ἀλλὰ ποῦ κυρίως ἔγκειται ἡ αἰτία αὐτῆς τῆς διαφορᾶς; βεβαίως δὲν ἔγκειται εἰς τὰ ἀγγεῖα, ἀλλ' εἰς τὸν κατασκευαστὴν αὐτῶν, εἰς τὸν ἀγγειοπλάστην, ὅστις ἔδωκεν εἰς αὐτὰ τὴν μορφὴν καὶ τὸν τύπον· καὶ ὡς λοιπὸν ὑπάρχουσιν ἐπίσης ἐνάρετα, χρηστά, ἐπιμελῆ, εὐάγωγα, εὐσεβῆ, σεμνά, φρόνιμα, σώφρονα παιδία, γνωρίζοντα νὰ ποιῶσι τὸ ἀγαθὸν καὶ τὸ καλὸν καὶ νὰ ἀποφεύγωσι τὸ κακὸν καὶ τὴν ἁμαρτίαν, νὰ λέγωσι τὴν ἀλήθειαν, νὰ λατρεύωσι τὸν Θεόν, νὰ σέβωνται τοὺς γονεῖς αὐτῶν ὡς καὶ τοὺς ἀνθρώπους, οὕτως ὑπάρχουσι καὶ κακά, ἀσεβῆ, ἀμελῆ, πονηρά, ἀνυπήρα, διεστραμμένα καὶ κακοποιὰ παιδία, πράττοντα σφάλματα ἐπὶ σφαλμάτων καὶ ἀταξίας ἐπὶ ἀταξιῶν. Τὸ στόμα αὐτῶν εἶναι τάφος ἀνοικτός, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐξέργεται πᾶσα κακία, ἀσέβεια, διαφθορά, ὑπαρότης, κακολογία, βλασφημία πρὸς τὸν Θεόν, καὶ τελεία περιφρόνησις καὶ ἀναισχυντία πρὸς τοὺς ἰδίους αὐτῶν γονεῖς καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους· ἀλλ' εἰς ποῖον κυρίως ἔγκειται ἡ λυπηρὰ αὕτη αἰτία τῆς ἀγρίας τῶν κακῶν παίδων καταστάσεως; Βεβαίως εἰς οὐδένα ἄλλον παρὰ εἰς τοὺς γονεῖς· τοῦτο διαβεβαιοῖ καὶ ὁ προφήτης Ἰεζεκιὴλ λέγων «ὅπως ὁ πατὴρ οὕτω καὶ ὁ υἱός· καὶ ὅπως ἡ μήτηρ οὕτω καὶ ἡ θυγάτηρ· καὶ ὡς οἱ γονεῖς οὕτω καὶ τὰ τέκνα αὐτῶν». 16, 44.

Γονεῖς! Ἐὰν θέλετε ἵνα τὰ τέκνα ὑμῶν φέρωνται εὐσεβῶς καὶ χριστιανικῶς καὶ διάγωσι βίον ἁγνὸν καὶ σεμνὸν ἄμεμπτον καὶ σώφρονα, ἀκολουθήσατε τὸ τόσον σοφὸν καὶ θαυμάσιον παράγγελμα, τὸ ὁποῖον ὁ θεῖος Παῦλος ἀπηύθυνε τῷ μαθητῇ αὐτοῦ Τιμοθέῳ, λέγων αὐτῷ· «γενοῦ τύπος τῶν πιστῶν ἐν λόγῳ, ἐν ἀναστροφῇ, ἐν ἀγάπῃ, ἐν πνεύματι, ἐν πίστει, ἐν ἁγνείᾳ». Ι. 4,12· ἀκολουθήσατε λοιπὸν καὶ ὑμεῖς τὸ σοφὸν τοῦτο παράδειγμα, προσπαθοῦντες πάντοτε ἵνα ὁ βίος ὑμῶν ἦ τύπος καὶ ὑπογραμμὸς ἁπάντων τῶν χριστιανικῶν ἀρετῶν, ἡ δὲ διαγωγὴ καὶ ὁ τρόπος ὑμῶν γίνῃ ἐπίσης εἰκὼν παντὸς καλοῦ καὶ τιμίου πράγματος· οὕτω δέον νὰ φέρησθε, ἂν ἐπιθυμῆτε ἵνα τὰ τέκνα ὑμῶν γίνωσι σεμνά, εὐσεβῆ, μετριόφρονα καὶ φιλάνθρωπα πρὸς τὸν πλησίον αὐτῶν, ἐγκρατῆ περὶ τὸ τρώγειν καὶ πίνειν, δίκαια καὶ εὐπνοείδητα εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις καὶ τὰς ἐργασίας αὐτῶν, καὶ τέλος νὰ ἀποβῶσι στήριγμα καὶ βοήθεια τοῦ γήρους ὑμῶν αὐτῶν.

Ἀκολουθήσατε, παρακαλῶ, τὸ ἀποστολικὸν ἐκεῖνο πρὸς τὸν θεῖον Τιμόθεον παράδειγμα. Ἐὰν θέλητε ἵνα μὴ τὰ τέκνα ὑμῶν λαλῶσι κατὰ τῆς τιμῆς καὶ τῆς ὑπολήψεως τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, ἵνα μὴ περιφρονῶσι τὴν θρησκείαν καὶ τοὺς λειτουργοὺς αὐτῆς, ἵνα μὴ βλασφημῶσι τὸν Θεὸν καὶ ἅπαντα τὰ ἄλλα θεῖα ὀνόματα, καὶ τέλος ἵνα μὴ ἀρνῶνται νὰ μεταβαίνωσιν εἰς τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ, ἀρχίσατε ὑμεῖς οἱ γονεῖς πρῶτον νὰ κάμητε ὅ,τι ζητεῖτε νὰ κάμνωσι τὰ τέκνα ὑμῶν· ὁδηγήσατε καὶ φωτίσατε ὑμεῖς αὐτοὶ διὰ τοῦ καλοῦ ὑμῶν παραδείγματος, ἐπειδὴ αὐτὰ τρέφει ἔχουσι καὶ δικαίως ἐστραμμένους τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν πρὸς ὑμᾶς τοὺς γονεῖς, ζητοῦντα νὰ μιμηθῶσιν ὑμᾶς καὶ νὰ μορφώσωσι τὴν διαγωγὴν αὐτῶν ἐκ τῆς ἰδίας ὑμῶν διαγωγῆς καὶ συμπεριφορᾶς.

Καὶ ὅτι οὕτως συμβαίνει, δηλ. ὅτι ἡ τῶν γονέων πρὸς τὰ τέκνα ἀνατροφὴ καὶ παιδαγώγησις ἔχει μεγάλην ἐπιρροὴν καὶ ἐνέργειαν, ἂς ἀναμνησθῶμεν, ὅτι ὁ νέος Τωβίας, καίτοι εὑρίσκετο ἐν τῷ μέσῳ ἐθνῶν τόσον ἀσεβῶν, ἀμαρτωλοῦ καὶ διεφθαρμένου λαοῦ, οὐχ ἧττον αὐτὸς διῆγε τόσον ἐνάρετον καὶ σεμνὸν βίον, καὶ ἦτο τόσον φιλάνθρωπος καὶ ὑπομονητικός· καὶ ἐφέρετο οὕτω, διότι ὁ γέρων αὐτοῦ πατὴρ Τωβίας ἀνέθρεψε καὶ ἐπαιδαγώγησεν αὐτὸν διὰ τῶν καλῶν καὶ ἐναρέτων αὐτοῦ παραδειγμάτων καὶ συμβουλῶν· ἀλλὰ μήπως καὶ ἡ Σωσάνα, ὁ τύπος καὶ ὑπογραμμὸς ἐκεῖνος τῆς ἁγνότητος, τῆς τιμιότητος καὶ τῆς ἠθικῆς, δὲν ἔμεινε σταθερά, ἀκλόνητος καὶ ἀκατανίκητος ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἰσχυροτέρων πειρασμῶν, προτιμήσασα τὸν θάνατον μᾶλλον ἢ τὴν ἁμαρτίαν; καὶ αὕτη, ὡς καὶ ἀναρίθμητοι ἄλλοι, ἐφέρετο οὕτω σεμνῶς, διότι οἱ εὐσεβεῖς αὐτῆς γονεῖς ἐμόρφωσαν καὶ ἐπαιδαγώγησαν αὐτὴν διὰ τῶν εὐσεβῶν αὐτῶν παραδειγμάτων καὶ συμβουλῶν. Ἀλλ' ἐκτὸς αὐτῶν ἂς ἀναμνησθῶμεν, ὅτι χιλιάδες καὶ μυριάδες μάρτυρες καὶ ὁμολογηταί, προφῆται καὶ ἀπόστολοι, πατριάρχαι καὶ διδάσκαλοι ἔδειξαν τόσον μέγα θάρρος καὶ γενναιότητα ὑπὲρ τῆς πίστεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ οὕτω ἐφέροντο, διότι ἐκτὸς πολλῶν ἄλλων περιστάσεων, ἐπέδρασαν καὶ ἐπ' αὐτοὺς τὰ εὐσεβῆ τῶν γονέων καὶ τῶν διδασκάλων αὐτῶν παραδείγματα, ἅτινα ἔρριψαν ἐγκαίρως εἰς τὰς τρυφερὰς καὶ ἁπαλὰς αὐτῶν ψυχὰς βοθείας τὰς ῥίζας τῆς στοθεροτητος, τῆς εὐσεβείας, τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς χρηστότητας· ὥστε ἕνεκα τούτου οὐδὲν ἄλλο πρᾶγμα ἠδύνατο νὰ ἐξαλείψῃ ἐκ τοῦ πνεύματος καὶ τῆς καρδίας αὐτῶν τὰς πρώτας ἐκείνας ἐντυπώσεις, τὰ πρῶτα ἐκεῖνα εὐσεβῆ παραδείγματα, καὶ τὰς πρώτας ἐκείνας συμβουλάς, τὰς ὁποίας εἶχον ἀντλήσει ἐκ τῶν εὐσεβῶν παραδειγμάτων τῶν γονέων αὐτῶν.

(Ἕπεται τὸ τέλος)

Φιλάρετος Γιαννούλης
ἀρχιμανδρίτης.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

ΤΜΗΜΑ ΠΥΡΓΟΥ

Ἔκθεσις
τῶν κατὰ τὸν μῆνα Νοέμβριον πεπραγμένων ὑπὸ τῆς Ἐφορείας τοῦ Τμήματος.

Κατὰ τὸν ἀνωτέρω μῆνα τακτικῶς μὲν τετράκις, ἐκτάκτως δὲ ἅπαξ συνεδρίασεν ἡ Ἐφορεία, ἀσχοληθεῖσα ἐπὶ διαφόρων ζητημάτων ἀφορώντων τὴν λειτουργίαν τῆς Σχολῆς καὶ τὴν ἴδρυσιν καὶ συντήρησιν νυκτερινῆς Σχολῆς ἀπόρων παίδων.

Ἡ ἐν τῇ Σχολῇ τοῦ τμήματος διδασκαλία ἐγένετο κανονική. Ἐδίδαξαν δὲ οἱ ἑξῆς:

Ὁ αἰδεσιμώτατος ἱερεὺς Ἀνδρέας Παπαποστόλου οἰκονόμος: Περὶ χριστιανικῆς αὐταπαρνήσεως.

Ὁ κ. Γ. Παπανδρέου γυμνασιάρχης: Ἱστορίαν τῆς Νέας Ἑλλάδος.

Ὁ κ. Κ. Σακελλαρίου ἰατρός: περὶ προσευχῆς.

Ὁ κ. Π. Πετρόπουλος ἰατρός: ὑγιεινὴν σώματος καὶ ψυχῆς· καὶ

Ὁ κ. Μ. Γαλανὲς ἐνδεκάκις: ἐπὶ διαφόρων ζητημάτων.

Ἡ Ἐφορεία συμφώνως πρὸς τὸ 3ον ἄρθρον τοῦ Κανονισμοῦ του Τμήματος προέβη εἰς τὴν συμπλήρωσιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν Ἐφόρων πρὸς πλήρωσιν τῆς κενῆς θέσεως τοῦ ἐφόρου κ. Παρασκευᾶ Νικολοπούλου, Σχολάρχου, ἀπελθοντος ἐντεῦθεν καὶ ἐν Κερκύρᾳ ἐγκατασταθέντος. Διώρισε δὲ ἀντ' αὐτοῦ τὸν διευθυντὴν τοῦ πλήρους Δημοτικοῦ σχολείου τῶν ἀρρένων κ. Δημ. Καλότυχον.

Ὁ ταμίας τοῦ Τμήματος κ. Γ. Ἀποστολᾶς, ἐγκατασταθεὶς ἐν Πάτραις, ὑπέβαλε τὴν παραίτησιν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν καθηκόντων τοῦ ἐφόρου. Ἡ ἐφορεία ἀνέθηκε τὰ χρέη τοῦ ταμίου προσωρινῶς εἰς τὸν γραμματέα, ἐπιφυλασσομένη εἰς συνεδρίασιν τοῦ Δεκεμβρίου νὰ ἐκλέξῃ τὸν ἀντικαταστάτην του.

Ἡ ἐφορεία συμφώνως πρὸς τὸ 19ον ἄρθρον τοῦ Κανονισμοῦ τοῦ Τμήματος προέβη εἰς τὴν ἵδρυσιν τετραταξίου νυκτερινῆς Σχολῆς ἀπόρων παίδων, τὰ ἐγκαίνια τῆς ὁποίας ἐτελέσθησαν πανηγυρικῶς κατὰ τὴν 28ην λήξαντος μηνὸς Νοεμβρίου ἐν ἡμέρᾳ Κυριακῇ ἐπὶ παρουσίᾳ ὅλων τῶν ἐντεῦθεν Ἀρχῶν, ἤτοι: τοῦ κ. Νομάρχου μετὰ τῶν γραμματέων του, τοῦ κ. Προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν μετὰ τῶν κ.κ. δικαστῶν, τοῦ κ. Εἰσαγγελέως μετὰ τοῦ κ. Ἀντεισαγγελέως, τοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ ἐπιτρόπου μετὰ παντὸς τοῦ ἱεροῦ κλήρου τῆς πόλεως, τοῦ κ. Γυμνασιάρχου μετὰ τῶν κ.κ. καθηγητῶν, τοῦ κ. Διευθυντοῦ τῆς Ἀστυνομίας μετὰ τῶν κ.κ. ἀστυνόμων, τοῦ κ. Φρουράρχου μετὰ τῶν ἀξιωματικῶν τῆς φρουρᾶς, τοῦ κ. Δημάρχου, τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου, τοῦ κ. Εἰρηνοδίκου, τοῦ κ. Ἠτοιμασματοδίκου, τοῦ διευθυντοῦ τοῦ ὑποκαταστήματος τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης, τοῦ διευθυντοῦ Σιδηροδρόμου Πύργου-Κατακώλου, τοῦ προσωπικοῦ τῶν δύο ἐνταῦθα Ἑλληνικῶν σχολείων καὶ ὅλων τῶν Δημοτικῶν ἀρρένων καὶ θηλέων, τοῦ κ. Ταμίου, τοῦ κ. ὑποταμίου, τοῦ κ. οἰκονομικοῦ ἐφόρου, τοῦ κ. οἰκονομικοῦ ἐπιθεωρητοῦ καὶ τῶν προεδρείων παντων τῶν ἐνταῦθα Συλλόγων. Ἡ εὐρεῖα αἴθουσα τῆς Σχολῆς δὲν ἠδυνήθη νὰ περιλάβῃ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν φύλων πλείονας τῶν δύο χιλιάδων ἀκροατῶν.

Μετὰ τὴν τέλεσιν τοῦ ἁγιασμοῦ καὶ τὴν ἀναπομπὴν εἰδικῶν εὐχῶν ὁ ἐκ τῶν ἐφόρων κ. Π. Πετρόπουλος ἀνεκοίνωσε τὰ τοῦ καταρτισμοῦ τῆς Σχολῆς τῶν Ἀπόρων, τοῦ διδάξοντος προσωπικοῦ, τοῦ ἀριθμοῦ τῶν μαθητῶν, καὶ τῶν ὡρῶν τῆς διδασκαλίας, καὶ παρεχώρησε τὸν λόγον εἰς τὸν κύριον τῆς τελετῆς ῥήτορα, τὸν κ. Μιχ. Γ. Γαλανόν, ὅστις ἐξεφώνησε θαυμάσιον πανηγυρικὸν λόγον, συγκινήσαντα μέχρι δακρύων καὶ προκαλέσαντα ζωηρὰ καὶ παρατεταμένα χειροκροτήματα ἐκ μέρους τῶν ἀρχῶν καὶ τοῦ λαοῦ.

Καταρτισθεισῶν τῶν τάξεων τῆς Σχολῆς ἤρξατο ἀπὸ τῆς ἑπομένης ἡμέρας ἡ διδασκαλία. Διδάσκουσι δὲ ἐν αὐτῇ οἱ διδάσκαλοι κ.κ. Δ. Καλότυχος, Π. Κοροβέσης, Β. Λαμπίρης, καὶ Δ. Καραντζίνας. Τὴν διεύθυνσιν δὲ τῆς Σχολῆς ἀνέθηκεν ἡ ἐφορεία εἰς τὸν ἔφορον κ. Δ. Καλότυχον. Οἱ διδάσκαλοι πάντες, φιλοτίμως διδάσκοντες καὶ φιλανθρώπως καὶ γενναιοφρόνως φερόμενοι, ἐδήλωσαν ὅτι τοῦ πρώτου μηνὸς τὴν κανονισθεῖσαν ἀντιμισθίαν των διαθέτουσιν ὑπὲρ τῆς Σχολῆς. Οἱ εἰς αὐτὴν ἐγγραφέντες ἄπαροι μαθηταὶ ἀνέρχονται μέχρι σήμερον εἰς 120.

Πολλὰ καὶ ἐπίσημα συγχαρητήρια καὶ εὐγενεῖς ἐνισχύσεις καὶ παροχὰς λαμβάνει πανταχόθεν ἡ Ἐφορεία ἐπὶ τῇ ἱδρύσει τῆς τοιαύτης Σχολῆς. Διὰ τοῦτο πολλὰ ὑπὲρ εὐοδώσεως αὐτῆς εὐελπίζεται.

Ὁ Νομάρχης μας κ. Χρύσανθος Παγώνης πρῶτος ἔσπευσε νὰ ἀποστείλῃ πρὸς τὴν Ἐφορείαν τὴν πρώτην ὠφελειαν ἐκ δραχμῶν 25 συνοδεύσας αὐτὴν μὲ τὴν ἑξῆς πρὸς τοὺς Ἐφόρους ἔνθερμον ἐπιστολήν του:

Ἀξιότιμοι κύριοι,

Εὐαρεστήθητε, παρακαλῶ, νὰ δεχθῆτε τὴν μικρὰν συνβολήν μου ὡς ἐλάχιστον βοήθημα ὑπὲρ τῆς Σχολῆς τῶν Ἀπόρων.

Ἐὰν ὑπάρχῃ πρᾶξις, διὰ τὴν ὁποίαν ὀφείλει τις νὰ ἐκδηλώσῃ ἀληθῆ, ἁγνὴν καὶ εἰλικρινῆ τὴν ἐνδόμυχον χαράν του, εἶνε κυρίως ἡ ἀφορῶσα εἰς τὴν προστασίαν, περιθάλψιν καὶ ποιάν τινα μόρφωσιν τῶν γυμνητευόντων καὶ ἐγκαταλελειμμένων τῆς κοινωνίας πλασμάτων.

Σᾶς συγχαίρω ἀπὸ καρδίας καὶ παρακαλῶ νὰ μὲ θεωρῆτε διάπυρον ὑποστηρικτὴν καὶ ἔνθερμον φίλον τῆς Σχολῆς τῶν Ἀπόρων, ὡς τοῦ χριστιανικωτάτου καὶ κοινωνικωτάτου τῶν ἔργων.

Δέξασθε τὴν διαβεβαίωσιν τῆς ἐξαιρέτου πρὸς ὑμᾶς ὑπολήψεώς μου, μεθ' ἧς διατελῶ Πρόθυμος φίλος

Χρύσανθος Παγώνης.

Ἡ Ἐφορεία συνελθοῦσα εἰς ἔκτακτον συνεδρίασιν ἀνεκήρυξε πρῶτον Δωρητὴν τὸν κ. Νομάρχην, εἶτα δὲ τοὺς ἀνωτέρω διδασκάλους κ. Π. Κοροβέσην, Β. Λαμπίρην καὶ Δ. Καραντζίνην.

Ἐν Πύργῳ τῇ 1 Δεκεμβρίου 1899.

Ὁ γραμματεὺς τῆς Ἐφορείας
Πέτρος Πετρόπουλος.

Ο ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ ΤΗΣ "ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ,, ΕΝ ΠΥΡΓΩ

Η ΙΔΡΥΣΙΣ ΤΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ

ΣΧΟΛΗ «ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦτον ἡ ἐν Πύργῳ ἐφημερὶς «Αὐγὴ» ἐδημοσίευσεν εἰς τὸ φύλλον αὐτῆς τῆς 28 Νοεμβρίου τὰ ἑξῆς·

Τὸ μόνον πνευματικὸν κέντρον, τὸ ὁποῖον ἔχει ἡ πόλις μας, ἡ Σχολὴ τῆς «Ἀναπλάσεως», ἐπὶ δέκα συνέχειες ἐπέρας λειτουργεῖ κανονικῶς, ὁμιλοῦντος καθ' ἑσπέραν τοῦ ὑπὲρ τοῦ Κεντρικοῦ Συλλόγου τῆς «Ἀναπλάσεως» ἀπεσταλμένου διασήμου ἐκκλησιαστικοῦ καὶ πολιτικοῦ κήρυκος, τοῦ προσφιλοῦς παρ' ἡμῖν κ. Μ. Γαλανοῦ. Πλῆθος λαοῦ, ἐξ ἀμφοτέρων τῶν φύλων, συνωστίζεται καθ' ἑσπέραν, διὰ νὰ ἀκούῃ τοῦ ἀναλυτικοῦ, τοῦ πρακτικοῦ, τοῦ θυμοσίου διδασκάλου τοῦ λαοῦ, ὅστις ὅσον διδάσκει καὶ ὠφελεῖ ἀφ' ἑνός, τόσον

καὶ τέρπει ἀφ' ἑτέρου διὰ τῶν ἐξαιρέτων ὁμιλιῶν του.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ κ. Γαλανοῦ, ἰσθανοῦς γεννησομένην οὖριον, θὰ ἐξακολουθήσωσιν αἱ ἐν τῇ Σχολῇ διαλέξεις, γινόμεναι ὡς καὶ πρότερον, κατὰ Κυριακὴν καὶ Πέμπτην, ὑπὸ τῶν παρ' ἡμῖν τὸ ἔργον τοῦτο ἀναλαβόντων λογίων συμπολιτῶν μας.

ΕΓΚΑΙΝΙΑ ΣΧΟΛΗΣ ΑΠΟΡΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ΕΝ ΠΥΡΓΩ.

Ἰδιαίτερον τηλεγράφημα τοῦ «Ἐμπρόσ».

ΠΥΡΓΟΣ, 28 Νοεμβρίου. — Ὁ Σύλλογος τῆς «Ἀναπλάσεως» ἐνταῦθα ἐτέλεσεν ἀπόψε ἐν πάσῃ ἐπισημότητι καὶ ἐν τῷ καταστήματι αὐτοῦ φιλοκάλως διακοσμηθέντι τὰ ἐγκαίνια τοῦ τμήματος τῆς σχολῆς τῶν Ἀπόρων παίδων πανηγυρικῶς παρισταμένου πλήθους ἀμφοτέρων τῶν φύλων. Λόγον ἐξεφώνησεν ὁ κ. Μιχ. Γαλανὸς ἐξάρας εὐφραδῶς τὴν σημασίαν τοῦ βαρυσημάντου διὰ τὴν πόλιν γεγονότος καὶ ἐν τέλει διὰ συγκινητικωτάτης ἀποστροφῆς ἐπεκαλέσθη τὴν συνδρομὴν τῶν πολιτῶν πρὸς εὐόδωσιν τοῦ χριστιανικοῦ ἔργου. Ἡ ἵδρυσις τοιαύτης σχολῆς πληροῖ σπουδαίαν ἔλλειψιν τῆς πόλεώς μας καὶ τιμᾷ ἐξόχως τὸ συμβούλιον τῆς «Ἀναπλάσεως» καὶ τὸν κ. Γαλανόν.

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ

Ἡ συρροὴ τοῦ πλήθους. — Ἡ ἐπίσημος ἑορτή.—Οἱ ἐκφωνηθέντες λόγοι.

Ἡ ὁ ἡ πρώτη ἐπίσημος τελετή, κατὰ τὴν ὁποίαν παρέστησαν αἱ νέαι ἀρχαὶ τοῦ Νομοῦ μας, προσδώσασαι ὅλην τὴν μεγαλοπρέπειαν καὶ ἐπιβλητικότητα τῆς ἑορτῆς τῶν ἐγκαινίων τῆς ὑπὸ τοῦ Συλλόγου τῆς «Ἀναπλάσεως» ἱδρυθείσης Σχολῆς τῶν Ἀπόρων.

Ἡ εὐρυτάτη τῆς Σχολῆς αἴθουσα καταλλήλως διακοσμηθεῖσα διὰ μύρτων καὶ σημαιῶν ἐχρησίμευσεν ὡς αἴθουσα τῆς ἑορτῆς.

Ἀπὸ τῆς 5 ὥρας πλῆθος ἄπειρον ἐξ ὅλων τῶν τάξεων ἐσπευδεν ὅπως παραστῇ εἰς τὴν ἑορτήν, μετ' ὀλίγον δὲ ἤρξαντο καταφθάνουσαι αἱ ἀρχαὶ καὶ οἱ ἐν τέλει, ἤτοι ὁ κ. Νομάρχης μετὰ τοῦ προσωπικοῦ τῆς Νομαρχίας, ὁ κ. Δήμαρχος, τὸ Δικαστικὸν σῶμα, οἱ ὑποπρόξενοι κλπ.

Τὴν 5 1)2 ὁλόκληρος ἡ εὐρυτάτη τῆς Σχολῆς αἴθουσα, κατεκλύζετο ἀπὸ κόσμον ἄπειρον ἀμφοτέρων τῶν φύλων, παριστῶσα ἓν μωσαϊκὸν χρωμάτων καὶ ποικιλίας.

Ἐν μέσῳ κατανυκτικῆς σιγῆς ἐψάλη ὁ Ἁγιασμός, καὶ κατόπιν ἡ μουσικὴ ἔκρουσε μερικὰ ἐμβατήρια, καὶ ἀνῆλθεν τὸ βῆμα εἶτα ὁ ἐκ τῶν μελῶν τῆς «Ἀναπλάσεως» κ. Π. Πετρόπουλος ἰατρός, ὅστις δι' ὀλίγων ἀνέπτυξε τὰ τῆς σχολῆς καὶ τὸ διαγραφὲν πρόγραμμα τῶν μαθημάτων.

Κατόπιν μετ' ἀπαραμίλλου εὐγλωττίας ὁ κ. Γαλανὸς ἀνέπτυξε τὸν σκοπὸν τῆς σχολῆς, καὶ τὴν εὐεργετικὴν ἐπὶ τῆς πολιτείας ἐπίδρασιν τῶν τοιούτων ὑψηλῶν ἱδρυμάτων.

Μεθ' ὃ ὅλοι οἱ παρισταμένοι συνεχάρησαν τοὺς ἱδρυτὰς τῆς σχολῆς, εὐχηθέντες τὴν διαβίωσιν τοῦ εὐεργετικωτάτου τούτου διὰ τὸν Πύργον ἱδρύματος.

(Ἐκ τοῦ «Χρόνου» τῶν Πατρῶν τῆς 30 Νοεμβρίου)

Η ΠΡΟΣΛΑΛΙΑ ΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΚΟΡΙΝΘΙΑΣ

Ἡ Α. Σ. ὁ νέος ἀρχιεπίσκοπος Κορινθίας κ. Βαρθολομαῖος ἀπηύθυνε πρὸς τὸ ποίμνιόν του κατὰ τὴν 9 Νοεμβρίου 1899 ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἁγ. Παύλου ἀξιόλογον προσλαλιάν, ἐν ᾗ καθορίζει τὸ πρόγραμμα τῆς ποιμαντορίας αὐτοῦ. Τῆς προσλαλιᾶς ταύτης δημοσιεύομεν ἐνταῦθα τὰ κεφαλαιώδη σημεῖα·

«Ἐπὶ τοῖς εἰρημένοις δὲ ἀναγκαῖον ἡγοῦμαι, ὅπως γνωστὸν ἡμῖν καταστήσω ὅτι ἀμετάτρεπτον βουλὴν καὶ ἀπόφασιν ἔχω, ἑπόμενος τῇ ὁμολογίᾳ, ἣν ἔδωκα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ χριστεπωνύμου πληρώματος τῇ ἡμέρᾳ τῆς ἐμῆς προχειρίσεως, νὰ κυβερνήσω ὡς ἀρχὴ πνευματικὴ καὶ ἐκκλησιαστικὴ τὴν ἐμπιστευθεῖσάν μοι Ἐκκλησίαν συμφώνως τοῖς ἱεροῖς κανόσι, τῇ Ἱερᾷ Παραδόσει τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τοῖς ἰσχύουσι νόμοις τῆς πολιτείας χωρὶς προκρίματος, ἵνα φυλάξω τὴν δοθεῖσάν μοι παρακαταθήκην ἄσπιλον καὶ ἀνεπίληπτον, ἐκτρεπόμενος καὶ ἀποκρούων πᾶσαν παράκλησιν πρὸς ἐνέργειαν καὶ ἐπιτέλεσιν πράξεως, ἀντικειμένης καὶ ἀντιθεγγομένης εἰς τοὺς ὁρισμοὺς τῶν τε Ἱερῶν Κανόνων, τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Διατάξεων καὶ τῶν νόμων τῆς Πολιτείας.

»Καὶ δὴ πρεσβυτέρους ἀπολύτως ἢ ἐπέκεινα τοῦ ἀπαιτουμένου ἀριθμοῦ οὐδέποτε χειροτονήσω.

»Πρόσωπα στερούμενα τῶν καθωρισμένων καὶ ἀναγεγραμμένων προσόντων καὶ τοῦ τῆς ἀγαθῆς ὑπολήψεως καὶ ἄνευ τῆς προσηκούσης δοκιμασίας οὐδέποτε προχειρίσω.

»Οὐδέποτε ἐάσω ἀτιμώρητον πρεσβύτερον ἀκόσμως καὶ ἀπεναντίας τῆς κλήσεως αὐτοῦ ἀναστρεφόμενον καὶ αἰτίαν σκανδάλου διὰ τῆς διαγωγῆς αὐτοῦ εἰς τὴν κοινότητα γιγνόμενον.

»Οὐδέποτε συγχωρήσω εἰς μονάχους νὰ ἐξέρχωνται τοῦ μοναστηρίου αὐτῶν καὶ περιάγωσι τὰ χώρια εἴτε ἐπαιτοῦντες, εἴτε ὀρεγόμενοι νὰ διατρίβωσιν ἐν τῷ κόσμῳ καὶ ἀφορμὴν εἰς σκάνδαλον καὶ κατάγρισιν παρέχοντες, διότι τοῦτο οὐδομῶς συνᾴδει πρὸς τὸν μοναστικὸν βίον. Οἱ μοναχοὶ ὀφείλουσιν ἀπροφασίστως νὰ διαμένωσιν ἐν τοῖς μοναστηρίοις αὐτῶν, ἔνθα ἕκαστος ἔλαβε τὴν κουράν, ἢ τὸ ὁποῖον ἐξελέξατο πρὸς ἐγκαταβίωσίν του καὶ νὰ βιῶσι συνῳδὰ τῇ ἀποστολῇ καὶ τῷ προορισμῷ αὐτῶν.

»Οὐδέποτε ἐπιτρέψω τὴν τέλεσιν ἀνισχύρου ἢ ἀθεμίτου γάμου.

»Τελευταῖον δὲ διαβεβαιοῦμαι, ὅτι οὐδέποτε οὐδαμῶς ἀναμίξομαι εἰς τὰ πολιτικὰ πράγματα, ποιῶν τι κατὰ πρόσκλισιν, ἅτε ἀνᾴδοντος τούτου εἰς τὴν ὑψηλὴν ἀποστολὴν Ἱεράρχου καὶ παντὸς κληρικοῦ.»

Ἡ «Ἀνάπλασις» εὔχεται θερμῶς ὅπως ἡ Α. Σ. κατὰ τὰς ἀνωτέρω ἐπαγγελίας πολιτευομένη, προσπορίσῃ ἑαυτῷ δόξαν ἀγαθὴν ἐν τῇ οἰκοδομῇ τῆς Ἐκκλησίας, ἥτις τυγχάνει αὐτῷ ἐμπεπιστευμένη.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΑΙ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Κυριακὴ 12 Δεκεμβρίου

Ὁ Ἀπόστολος πρὸς Κολασ. Γ'. 4—12
Τὸ Εὐαγγέλιον Λουκ. ΙΔ' 16—24

ΟΙ ΔΙΔΑΣΚΟΝΤΕΣ ΕΙΣ ΤΑΣ ΛΑΪΚΑΣ ΣΧΟΛΑΣ ΤΗΣ "ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἐν τῇ Α' ἐν Ἀθήναις παρὰ τὴν Ἱ. Σύνοδον 6 1)2—7 1)2 μ. μ.

Σαββάτῳ 11 Δεκεμβρίου Ζήσ. Τυπάλδος
Κυριακῇ 12 Δεκεμβρίου Μιχ. Γαλανός

Ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἁγίας Εἰρήνης 4—5 μ.μ.

Κυριακῇ 12 Δεκεμβρίου Τιμόθεος Ἀναστασίου
Παρασκ. 10 Δεκεμβρ. ἐν φυλακαῖς Συγγροῦ Τ. Ἀναστασίου.
Κυριακῇ 12 Δεκεμβρίου κατὰ τὴν θείαν λειτουργείαν εἰς τὸν ἐν τῷ Πολυγώνῳ ναὸν τῶν Ἀσωμάτων Εὐτεβ. Μαυρόπουλος.

Ἐν τῷ Ζωσιμείῳ Παρθεναγωγείῳ ἐν Πειραιεῖ

Σαββάτῳ 11 Δεκεμβρίου Μιχ. Γαλανός 6—7
Πέμπτῃ 16 Δεκεμβρίου Τ. Ἀναστασίου 6 1)2—7 1)2